

Сценарій виховного заходу
«Віночок українських казок»
вихователя ГПД вищої категорії
гімназії «Академія»
Бондаренко Ірини Кузьмівни

["Віночок українських казок."](#)

На сцену виходить 14 учнів.

Вступне слово вчителя.

Забута казка – це намисто,
Яке розсипалось, лежить,
Тому потрібні фольклористи –
Знайти її щоб оживить.

Бо казка – це дитинство людства,
Його вся мудрість і краса
Добро несе і милосердя,
Повчає нас завжди вона.

В казках добро перемагає,
А зло тікає назавжди,
Людину праця прикрашає,
Поради в них знаходиш ти.

Нам в казці звірі помагають
З маленьких років зрозуміть,

Добро за правду відрізнити –
Людину бачити в ту ж мить.

1-й учень

Люба, люба казко,
Поспіши до нас,
В наш чудовий клас.
Діти хочуть бачити тебе в цей час

2-й учень

Багато книжок ми читаємо,
Але всі казку полюбляємо,
Добро від зла ми відрізняємо,
Героям в казці співчуваємо.

3-й учень

Всі звірі в казці мову мають
Рослини в ній всі розмовляють
Пригоди нас завжди чекають,
Добро і правда зло долають

4-й учень

Зараз голосно всі враз
Ми покличем казку в клас.
Казко, казко поспіши –
Хочем свята для душі.

До класу заходить дівчинка-Казка

Казка

Я так сильно поспішала,
Перепони всі здолала.

Свято казки я люблю,
Бо сама добро дарю.
Мудрість всім я принесла –
Бо я казка чарівна.
Всім завдання принесла:
Подивлюсь зараз сама –
Хто з героїв поспішив.
Свято казки нам відкрив.
Зараз, діти, відгадаєм,
Хто ж нас всіх тут чекає?

Стука сірий вовк до хати,
Всі ми думаєм, що мати.
Але знають козенята,
Як насправді співа мати.

Колобок
Бабка дуже так старалась –
І мене вона спекла.
Тільки втік я враз з вікна,
Щоб ця казка не кінчалась.
Колобок – моє ім'я.

Ведмедик
Ведмежатко я веселе,
Так люблю співать пісні –
Мед люблю, хоча і бджоли

Мене знають геть усі.

Казка

Діти, ви казки читали,

Бо героїв всіх впізнали.

Не дарма до вас прийшла –

Свято казки вас чека.

1. Казка – це світ, чарівний та незвичний,

Казка – це диво, сповнене краси.

Поринуть у казку – це ж бо та цікаво,

Це справді свято, радість для душі.

2. У казці звірі свою мову мають

Дерева розмовляють, мов живі.

Добро і правда завжди зло долають

Тому і люблять казку діти всі

3. Хочемо вам розповісти

Що було, де, з ким, коли.

Тому сядьте всі рівненько

Й слухайте всі нас гарненько.

Казка

6. Наша країна – то є чарівна

Казкарією зветься вона

Казкові герої там дружно живуть

Вони до вас у гості завжди прийдуть.

Лисичка

7. Хитрі звички я забуду

Звірив шанувати буду
Дякуємо вам любі дітки,
За велику допомогу
Що прийшли до нас на свято.

Казка запрошує на сцену:

Віночок мудрості

Дівчинка – Казка виносить на сцену віночок щирості.

Казка «Коза-дереза»

На сцені праворуч видніється хатинка зайчика. Ліворуч – двір.

Ведучий. Були собі Дід та Баба. Поїхав Дід на ярмарок та й купив Козу. Привіз її додому, а на другий день рано посилає Дід Старшого сина ту Козу пасти. Пас, пас хлопець її аж до вечора та й почав гнати додому.

На сцену виходить Старший син, на мотузці веде Козу, назустріч їм іде Дід.

Дід. Кізонько моя мила. Кізонько моя любо! Чи ти пила, чи ти їла?

Коза. Ні, дідусю, я й не пила. Я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, тільки бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку, - тільки пила, тільки й їла:

Дід. Який же ти непутьовий! Іди геть! Живи де хочеш, як хочеш!

Виходить.

Ведучий. На другий день рано посилає Дід Молодшого Сина ту Козу пасти. Пас, пас хлопець її аж до вечора та й почав гнати додому.

На сцену виходить Молодший Син, на мотузці веде Козу, назустріч їм іде Дід.

Дід. Кізонько моя мила, Кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

Коза. Ні, Дідусю, я й не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, тільки бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку, - тільки пила, тільки й їла.

Дід. Ти ні на що не здатний! Геть із дому!

Виходить.

Ведучий. На третій день він посилає Бабу. От вона погнала Козу, пасла весь день. Увечері почала гнати її до двору.

На сцену виходить Баба, яка на мотузці веде Козу, назустріч їм іде
Дід.

Дід. Кізенько моя мила, Кізенько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

Коза. Ні, Дідусю, я й не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, тільки бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку, - тільки пила, тільки й їла.

Дід. Хіба та господиня! Невдаха! Проживу сам! Геть із двору!

Ведучий. На четвертий день погнав Дід уже сам Козу, пас увесь день, а ввечері погнав додому і тільки підігнав на дорогу, а сам навпростець пішов; став на воротах.

З одного боку виходить Дід, а протилежного - Коза.

Дід. Кізенько моя мила, Кізенько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

Коза. Ні, Дідусю, я й не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, тільки бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку, - тільки пила, тільки й їла.

Дід. Що ж ти за Коза така! Через тебе я вигнав із дому жінку, дітей! Усе! Я тебе заріжу! Піду до коваля, наточу ніж!

Вибігає,

Коза. Треба швидше тікати, поки жива!

Ведучий. Біжить Коза лісом, бачить хатку Зайчика. Вона туди вбігла та й заховалася. Прибігає Зайчик.

На сцену виходить Коза, шукає, де заховатися, ховається у хатинці
Зайчика. Заходить Зайчик.

Зайчик. А хто, хто в моїй хатці?

Коза.

Я Коза-Дереза,
За три копи куплена,
Півбока луплена!
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету, -
Тут тобі й смерть.

Зайчик виходить на авансцену, плаче. До Зайчика наближається
Ведмідь.

Ведмідь. Чого ти, Зайчику-побігайчику, плачеш?

Зайчик. Як же мені, Ведмедику, не плакати, коли в моїй хатці звір
страшний сидить!?

Ведмідь. От я його вижену!

Ведмідь підходить до хатки.

Ведмідь. А хто, хто в Зайчиковій хатці?

Коза

Я Коза-Дереза,
За три копи куплена,
Півбока луплена!
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету, -
Тут тобі й смерть.

Ведмідь лякається, тікає.

Ведмідь. Ні, Зайчику-побігайчику, не вижену – боюсь!

До Зайчика наближається Вовк.

Вовк. А чого це ти, Зайчику-побігайчику плачеш?

Зайчик. Як же мені, Вовчику-братику, не плакати, коли в моїй хатці звір страшний сидить!

Вовк. От я його вижену!

Зайчик. Де тобі його вигнати! Тут і Ведмідь гнав та не вигнав.

Вовк. А я вижену!

Вовк підбігає до хатки.

Вовк. А хто, хто в Зайчиковій хатці?

Коза

Я Коза-Дереза,

За три копи куплена,

Півбока луплена!

Тупу-тупу ногами,

Сколю тебе рогами,

Ніжками затопчу,

Хвостиком замету, -

Тут тобі й смерть.

Вовк лякається, тікає.

Вовк. Ні, Зайчику-побігайчику, не вижену – боюсь!

До Зайчика наближається Лисичка.

Лисичка. А чого ти, Зайчику-побігайчику, плачеш?

Зайчик. Як же мені Лисичко-сестричко, не плакати, коли в моїй хатці страшний звір сидить?

Лисичка. От я його вижену!

Зайчик. Де тобі, Лисичко, його вигнати! Тут і Ведмідь гнав- не вигнав, і Вовк гнав та не вигнав, а то ти!

Лисичка. А я вижену!

Підбігає Лисичка до хати.

Лисичка. А хто, хто в Зайчиковій хатці?

Коза

Я Коза-Дереза,

За три копи куплена,

Півбока луплена!

Тупу-тупу ногами,

Сколю тебе рогами,

Ніжками затопчу,

Хвостиком замету,

Тут тобі й смерть.

Лисичка лякається, тікає.

Лисичка. Ні, Зайчику-побігайчику, не вижену – боюсь.

До Зайчика наближається Рак.

Рак. А чого ти, Зайчику-побігайчику, плачеш?

Зайчик. Як же мені, не плакати, коли в моїй хатці страшний звір сидить?

Рак. От я його вижену!

Зайчик. Де тобі, його вигнати! Тут і Ведмідь гнав та не вигнав, і Вовк гнав та не вигнав, і Лисиця гнала та не вигнала, а то ти!

Рак. А я вижену!

Рак підходить до хати.

Рак. А хто, хто в Зайчиковій хатці?

Коза

Я Коза-Дереза,

За три копи куплена,

Півбока луплена!

Тупу-тупу ногами,

Сколю тебе рогами,

Ніжками затопчу,
Хвостиком замету, -
Тут тобі й смерть.
Рак шукає в хаті Козу.
Рак. А я Рак-неборак,
Як ущипну – буде знак!

Рак знаходить Козу, щипає її. Коза мекає, тікає.

Ведучий. Зайчик зрадів, повернувся у хатку і довго дякував Ракові.
Так й почав жити в своїй хатці.

Казка.

Казка – це світ чарівний та незвичний.

Казка – це диво, сповнене краси.

Поринуть у казку, це ж бо так цікаво. Це справді свято, радість для душі!

Віночок працьовитості казки «Півник і двоє мишенят.»

Дівчинка – казка виносить на сцену віночок працьовитості.

«Півник і двоє мишенят»

Дійові особи:

Ведучий

Півник

Круть

Верть

Ведучий. Жило двоє мишенят – Круть і Верть, а також і Півник голосисте Горлечко. Мишенята тільки було й знають, що танцюють чи співають. А Півник удосвіта прокинеться, усіх піснею збудить та й до роботи береться. Ото якось підмітав у дворі та й знайшов пшеничний колосок.

На сцені Півник пораяється по господарству, підмітає, знаходить пшеничний колосок. Круть і Верть танцюють, граються.

Півник. Круть, Верть, а гляньте-но, що я знайшов!

Круть. Коли б це його обмолотити...

Півник. А хто молотитиме?

Верть. Не я!

Круть. Не я!

Півник. Я обмолочу.

Виходить. Мишенята танцюють. Заходить Півник із мішочком.

Півник. Гей Круть! Геть Верть, а йдіть-но погляньте, скільки зерна, я намолотив!

Верть. Треба зерно до млина однести та борошно намолотити.

Півник. А хто понесе?

Верть. Не я!

Круть. Не я!

Півник. Ну, то я однесу.

Виходить.

Мишенята грають в ігри з глядачами (на вибір режисера).

Заходить Півник.

Півник. Гей Круть! Гей Верть! Я борошно приніс.

Верть. Щй, Півничку! Уже тепер тісто потрібно замісити та пиріжечків спекти.

Півник. Хто ж міситиме?

Круть. Не я!

Верть. Не я!

Півник. Доведеться мені, мабуть.

Півник удає, що замішує тісто, приносить «дрова», «розпалює піч», робить «пиріжки», складає їх у «піч». У той же час мишенята співають пісні. Півник «виймає пиріжки» і ставить їх на стіл. До столу підбігають мишенята.

Круть. Ох, і голодний я!

Верть. Ох, і голодний я!

Півник. Стривайте-но, стривайте! Ви мені перш скажіть, хто знайшов колосок?

Верть. Ти.

Півник. А хто його обмолотив?

Круть. Ти.

Півник. А тісто хто місив? Піч затопив? Пиріжків напik?

Верть. Ти.

Півник. А що ж ви робили?

Мишенята. Нічого.

Мишенята вилазять із-за стола і засмучені йдуть геть.

Виконується пісня «Казки».

Лисичка:

Всі казки звичайно гарні,

Я ж піду до... Журавля!

Нагодую його смачно

Стану товаришувать.

Казка:

Віночок дружби

Казка, Лисичка і Журавель.

Дівчинка-казка виносить на сцену віночок дружби.

Лисичка і Журавель (за казкою І.Франка)

Дійові особи:

Ведучий

Лисичка

Журавель

Ведучий. Лисичка з Журавлем дуже заприятелювали.

На сцену виходить Лисичка і Журавель.

Журавель. Сестричко, доброго дня! Як поживаєш ?

Лисичка. Та все добре. От хочу тебе запросити в гості! Приходь, Журавлику! Приходь, любчику! Чим хата багата, тим і пригощу.

Розійшлись. Лисичка починає готувати на стіл, виносить тарілки, ставить на стіл.

Ведучий. Іде Журавель на прошений обід, а Лисичка наварила кашки з молочком, розмазала тонесенько по тарілці та й поставила перед Журавлем.

Виходить Журавель із букетом, підходить до Лисички, вручає квіти.

Журавель. Добрий день! Як у тебе затишно, чисто.

Лисичка. Пригощайся, не погордуй. Сама варила.

Журавель стук, стук дзьобом – нічого не може піймати.

Лисичка лиже кашку, аж поки сама всієї не з'їла.

Лисичка. Вибачай, куме, більше не маю, чим пригощати.

Журавель. Спасибі й за те! А ти б, Лисичко, до мене завтра в гості прийшла.

Лисичка. Добре Журавлику, прийду! Чому не прийти?

Розійшлися. Журавлик виносить два високих глечика, накриває на стіл.

Ведучий. Другого дня приходить Лисичка, а Журавель наварив м'яса, буряків, квасольки, картопельки. Покришив дрібно-дрібненько, склав у високий глечик із вузькою шийкою.

Заходить Лисичка.

Лисичка. Доброго дня! А у тебе теж гарненько в хаті. Чим мене пригощатимеш?

Журавель. Їж кумонько! Не погордуй люба моя!

Лисичка (нюхає). Смачно пахне.

Устромлює голову в глечик – не входить голова. Пробує «лапкою» - не витягне. Крутиться Лисичка, стрибає довкола глечика, а Журавель їсть шматочок за шматочком.

Журавель. Вибачай...любонько, чим хата багата, тим і рада. І більше на цей раз нічого немає.

Розгнівана Лисичка виходить.

Ведучий. Лисичка, бачите, думала, що на цілий тиждень наїється, а тут довелося додому йти облизня спіймавши. Відтоді й, зареклася Лисичка з Журавлем приятелювати.

Казка. Віночок наполегливості. «Їжак та Заєць».

Дівчинка-казка виносить на сцену віночок наполегливості.

Їжак та Заєць.

Дійові особи:

Заєць

Їжак

Їжачиха

Їжак виходить на сцену, позіхає, потягується.

Їжак. А піду лишень у поле – подивлюся, як там моя морква та буряки.

Їжак співає веселу пісеньку, танцює, з-за куща виходить Заєць.

Їжак. О, хто прудкий, то вже й на ниві!

Заєць. А ти вже кривуляєш, криволапку! І батько твій криволапко, і дід криволапко був. Такий увесь твій рід, і ти такий!

Їжак (роздивляється свої ноги). Ти мене береш на сміх? А хочеш зі мною наввипередки? Побачимо хто кого пережене!

Заєць (сміючись). Ти? Наввипередки? Зі мною?

Їжак (спокійно). Так, із тобою.

Заєць (сміючись). Ну добре. Давай бігти.

Їжак. Ні, ще ні. Я піду додому, скажу Їжачисі, нехай знає, куди й пішов.

Їжак пішов. Заєць залишився сам.

Заєць. І це мені добре: попоім капусти – краще бігтиму.

Виходить. На сцені з'являється Іжак та Їжачиха.

Їжак. Знаєш, жінко, який мені клопіт?

Їжачиха. Який, чоловіче?

Їжак. Мушу із Зайцем бігти наввипередки.

Їжачиха. То це ти берешся перегнати Зайця?

Їжак. Мовчи, жінко, якось буде! Збирайся лиш та ходи зі мною.

Виходить на авансцену ліворуч.

Іжак. Як прийдемо на ниву, то ти станеш з цього краю в бороні та стій собі. Як добіжить Заєць до тебе, то ти скажеш «Я вже тут!». А прибіжить він на той край до мене, то там я йому гукну «А я вже тут!»

Їжачиха. Добре!

Їжачиха ліворуч ховається за лаштунки. Виходить Заєць.

Заєць. Ну, я вже готовий!

Їжак. То біжимо!

Їжак і Заєць стають праворуч, готуючись бігти.

Їжак. Раз, два, три!

Заєць біжить, Їжачиха пробігає два кроки і залишається стояти.

Заєць підбігає до лівих лаштунків, там стоїть Їжачиха.

Їжачиха. Я вже тут!

Заєць. Що таке? А ну біжимо ще раз!

Заєць біжить, Їжачиха пробігає два кроки і зупиняється.

Заєць підбігає до правих лаштунків, там стоїть Їжак.

Їжак. Ого-го! А я вже давно тут на тебе чекаю!

Заєць. Ти дивися! Ану біжимо ще раз!

Так Заєць бігає декілька разів, падає посеред сцени.

До нього підходить Їжак і Їжачиха.

Їжак. Ніколи не треба сміятися зі слабшого.

Казка

В палацах і хатах малих.
Мільйони підданих моїх.
На всіх полицях струнко
Стоять, замкнувши палітурки,
Я - королева їх казок
Ваш улюблений дружок.

Віночок мудрості «Колобок»

Дівчинка – казка виносить на сцену віночок мудрості.

Колобок. Ведучі: Дід і Баба.

Зайчик

Вовк

Ведмідь

Лисичка

У глибині сцени українська світлиця. На авансцені, біля лаштунків
вікно. По краям авансцени кущі.

Ведучий. Жили Дід та Баба, та такі убогі, що нічого в них не було.
Дожилися уже до того, що не стало у них і хліба – нічого їсти.

Виходить Дід і Баба.

Дід. Бабусю! Піди у хижку, назмітай у коморі борошенця та спечи
мені Колобка.

Баба виконує усі рухи з уявними предметами.

Ведучий. От Баба так і зробила: витопила в печі, змісила яйцями
борошно, що назмітала, спекла Колобка і поклала на вікно, щоб
простиг.

У вікно виглядає голова Колобка, дочекався, поки баба піде, вилазить
через вікно. Потягнувся. Починає танцювати.

Ведучий. Завершив Колобок танцювати та й побіг дорогою.

Назустріч Колобку вибігає Зайчик.

Зайчик. Здрастуй, хто ти? Від тебе так смачно пахне!

Колобок. (із гордістю). Я – Колобок!

Зайчик. Колобку, Колобку, я тебе з'їм!

Колобок. Не їж мене, Зайчику-побігайчику, я тобі пісню заспіваю.

Зайчик. А ну, якої?

Колобок

Я по коробу метений,
На яйцях спечений.
Як од Баби та од Діда втік,
Так і од тебе втечу!

Колобок побіг, Зайчик розвів «лапами», пішов. Назустріч Колобку виходить Вовк.

Вовк. Хто ж це такий, рум'яний, запашний?

Колобок. Я- Колобок.

Вовк. Колобку, Колобку, я тебе з'їм?

Колобок. Не їж мене, Вовчику-братику, я і тобі пісню заспіваю.

Вовк. Ану, якої?

Колобок.

Я по коробу метений,
На яйцях спечений.
Як од Баби та од Діда втік,
Так і од тебе втечу!

Вовк розвів «лапами», вийшов. Назустріч Колобку йде Ведмідь.

Ведмідь. Що ж це за чудо таке мале?

Колобок. Я – Колобок...

Ведмідь. Колобку, Колобку, я тебе з'їм!

Колобок. Не їж мене, Вндмедику-братику, я тобі пісню заспіваю.

Ведмідь. Ану співай!

Колобок

Я по коробу метений,
На яйцях спечений.
Як од Баби та од Діда втік,
Так і од тебе втечу!

Ведмідь махнув «лапою», вийшов. Колобок йдеутік у протилежну сторону. На сцені з'являється Лисичка, танцює.

Наприкінці танцю Лисичка нашттовхується на Колобка.

Лисичка. Хто це в нас у лісі такий з'явився?

Колобок. Я – Колобок...

Лисичка. Колобку, Колобку, я тебе з'їм!

Колобок. Не їж мене, Лисичко-сестричко, я тобі пісню заспіваю.

Лисичка. Ану якої?

Колобок

Я по коробу метений,
На яйцях спечений.
Як од Баби та од Діда втік,
Так і од тебе втечу!

Лисичка. Нічого, добре співаєш. А ти танцювати вмієш?

Колобок. Умію.

Лисичка. Ану-ну, ще заспівай! Ти співатимеш, а я танцюватиму.

Завершиться пісенька, танцюватимеш зі мною. Зрозумів?

Колобок. Зрозумів!

Я по коробу метений,
На яйцях спечений.
Як од Баби та од Діда втік,
Так і од тебе втечу!

Танець Лисички та Колобка.

Лисичка. Будеш моїм другом?

Колобок. Якщо не з'їси, то залюбки!

Лисичка. Згодна. Танцюватимемо та співатимемо!

Фінальна пісенька Лисички та Колобка (на вибір режисера).

Учень: В країну казок підемо я і ти

У казці всім цікаво побувати

Там вірних друзів можемо знайти

І з ними хочемо потанцювати

Танець «Гопак» (виконують хлопчики)

На сцену виходять 2 учні і Казка

2) Мудра казко, казко-чарівнице,

Ти даруєш ласку і красу

Поведи нас за собою

В світ прекрасний і чудовий

3) Я –Лисичка, я – сестричка

Хитрувати маю звичку

Загубила свою казку

Підкажіть мені будь ласка

Казка:

Віночок мудрості та доброзичливості

«Рукавичка»

Дівчинка – Казка виносить на сцену віночок щедрості.

Дійові особи:

Ведучий

Дід

Мишка
Жабка
Зайчик
Вовчик
Кабан
Ведмідь

Сценою проходить Дід, губить рукавичку.

Вибігає Мишка, бачить рукавичку.

Мишка. Яка цікава хатка, якраз для мене.(Перетягує рукавичку до середини сцени.) Тут я буду жити! (залишає сцену)

З'являється Жабка, Танець Жабки. Вона бачить рукавичку, хоче залізти, не може, стукає.

Жабка. Хто, хто живе в цій рукавичці?

Мишка з'являється на сцені.

Жабка. Добридень!

Мишка. Добридень! Я –Мишка-шкряботушка. А ти хто?

Жабка. А я Жабка-скрекотушка. Пусти мене до себе жити!

Мишка. А що ти вмієш робити?

Жабка. Співати, скре-ке-ке!

Мишка. Годі, годі! Дуже голосно! А що ще ти вмієш робити?

Жабка. Танцювати!

Танець Жабки і Мишки.

Мишка. Гарзд, будемо разом жити.

Заходять до рукавички.

Виходить Зайчик із барабаном, бачить рукавичку, стукає.

Зайчик. Добрий день затишному дому! А хто, хто живе в цій рукавичці?

Мишка (виходить). Добридень! Я – Мишка-шкряботушка.

Жабка (виходить). Я – Жабка-скрекотушка. Ти хто ?

Зайчик. А я – Зайчик -барабанщик! Пустіть мене жити з вами.

Мишка. А що ти вмієш робити?

Зайчик. Грати на барабані!

Жабка. Цікаво, цікаво... Він грає, ми танцюємо... А ну, заграй!

Зайчик починає барабанити. Мишка і Жабка затуляють вуха.

Жабка. Ось і потанцювали...

Мишка. Зате, хто захоче заподіяти нам зло, тікатиме далеко!

Іди-но до нас!

Виходить Лисичка. Танець Лисички.

Бачить рукавичку, розглядає її, стукає.

Лисичка. Господарі, ви де? Господарі!

Виходить Зайчик, стукаючи у барабан.

Зайчик. Добрий день, чого стукаєш?

Лисичка. Хто живе в цій рукавичці?

Мишка (виходить). Добридень! Це я – Мишка-шкряботушка.

Жабка (виходить). Я – Жабка-скрекотушка.

Зайчик. Я – Зайчик-барабанщик. А ти хто?

Лисичка. А я – Лисичка-сестричка. Пустіть і мене до себе!

Жабка. Що вмієш робити?

Лисичка. Танцювати.

Мишка. Та йди!

Жабка. Ну що, потанцюємо!

Танець. Зайчик стежить, щоб ніхто чужий не наближався до рукавички. Раптом Зайчик бачить когось, б'є в барабан.

Усі ховаються в рукавичку.

Виходить Вовк. Бачить рукавичку, підходить.

Вовк. Там хтось ворухиться...(намагається заглянути в рукавичку).
Двері...(стукає.). А хто, хто в цій рукавичці живе?

Виходить Лисичка.

Лисичка. Це ти Вовчику?

Вовк. Лисичко, розповідай, що ти тут робиш?

Лисичка. Це будиночок Мишки-шкряботушки. Виходь, Мишко, це мій кум Вовчик!

Виходить Мишка.

Мишка. Доброго здоров'я! З нами ще живуть Зайчик – барабанщик та...

Виходить Зайчик, за ним – Жабка.

Жабка. Що, про мене, Жабку-скрекотушку, забули?! Вовчику, привіт!
Ти у гості чи як?

Вовк. Пустіть і мене жити!

Мишка. А що ти вмієш робити?

Жабка. Він відмінний співак! Ось зараз дуетом заспіваємо.

Співають. Мишка та Лисичка затуляють вуха, а Зайчик акомпанує на барабані.

Лисичка. Тепер до нас жодний мисливець не наблизиться!

Мишка. Добре, живи з нами, але співай у крайньому разі.

Усі заходять до рукавички. Вибігає Кабан, бачить рукавичку, падає.

Чутно голоси мисливців: «Він напевне там! Стріляй! Доганяймо!»

Кабан лежить. З хатинки чути звуки барабана, Спів Вовчика і Жабки.

Лунають голоси мисливців: «Там щось незрозуміле, краще швидше повертаймося додому!» Із рукавички визирає Мишка, бачить Кабана.

Мишка. Ідїть-но швидше сюди! Кабан помер у нас на порозі.

Усі виходять. Зайчик б'є у барабан. Кабан підскакує.

Кабан. Ви хто? Мисливці? Не вбивайте мене, у мене м'ясо гірке!

Вовчик. Заспокойся! Це хатинка Мишки. Подивись, яка вона маленька! Хіба вона може тебе з'їсти? Вона добра, ми усі напросилися у неї жити.

Кабан (дивиться на Мишку). Така маленька, а серце велике масщ!

Лисичка (причепурившись). Будьмо знайомі! Лисичка-сестричка!

Жабка. (причепурившись). А я –Жабка-скрекотушка! Це мій товариш Вовчик! Ми з ним дуєтом співаємо. Якщо вмієш співати, то з нами складеш тріо і ми виступатимемо.

Зайчик. Дозвольте відрекомендуватися! Зайчик-барабанщик, акомпаную нашим співакам.

Кабан. Із задоволенням співатиму! Тільки пустіть із вами жити. Хро-хро-хро! Хро-хро-хро!

Мишка. Годі, годі! Заходь, будемо всі разом жити. Хоча й тіснувато...

Створюється лісовий хор. Усі (на розсуд режисера) починають розучувати пісню. Лисичка диригує. Раптом чути тріск, шум. Усі перелякалися, виходить Ведмідь.

Ведмідь. Як у вас весело! А я сам сиджу, сумую. Вам потрібний охоронець?

Мишка. Охоронець нам потрібен. Але рукавичка наша така маленька і тісна...

Ведмідь. Не хвилюйтеся, я поряд із хатинкою збудую собі барліг. Буду вас охороняти.

Лісовий хор виконує пісню. Наприкінці пісні виходить Дід.

Дід. Нарешті я знайшов свою рукавичку! Але які хороші тваринки зібралися в ній. Шкода забирати рукавичку! Нехай залишається їм.

Виходить.

Пісня.

Фінальна пісня «Казки мої улюблені»

Заключне слово вчителя.

